

- trimiterea cauzei spre rejudecare la Tribunal,
- soluționarea odată cu fondul a cererii privind cheltuielile de judecată efectuate atât în primă instanță, cât și în recurs.

Motivele și principalele argumente

Comisia invocă două motive de recurs.

Prin intermediul primului motiv de recurs, structurat pe trei aspecte, se susține că Tribunalul a săvârșit o eroare la demarcarea competențelor între juriu și Oficiul European pentru Selecția Personalului (EPSO).

În primul aspect al acestui motiv de recurs, Comisia invocă faptul că Tribunalul a calificat juridic eronat măsura contestată, mai precis decizia EPSO din 17 august 2015 de a nu transmite juriului, pe motiv de tardivitate, cererea de reexaminare formulată de contestator. Această notificare a survenit în limitele competențelor EPSO, în conformitate cu subpunctul 3.1.3. din Condițiile generale aplicabile concursurilor generale, de a purta întreaga corespondență cu candidații.

În cuprinsul celui de al doilea aspect, Comisia este de părere că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept la interpretarea Condițiilor generale. Subpunctul 3.4.3. din aceste Condiții generale trebuie interpretată nu doar prin coroborare cu subpunctul 3.1.3., ci și în litera și spiritul subpunctului 3.4.3., care conferă EPSO competența privind procedura de reexaminare internă.

Al treilea aspect evocă o eroare de drept în interpretarea articolului 7 din anexa III la Statutul funcționarilor. Notificarea în discuție era o măsură administrativă al cărei scop era acela de a garanta aplicarea unor criterii uniforme în procedura de selecție potrivit articolului 7 alineatul (1) sus-menționat. Acest lucru este conform cu rolul EPSO de a acorda asistență la examinare după cum a statuat Tribunalul în Hotărârea T-361/10 P, Comisia/Pachitis ⁽¹⁾.

Prin intermediul celui de al doilea motiv de recurs, se susține că Comisia a săvârșit o eroare de fapt la interpretarea motivului acțiunii vizând necompetența autorului măsurii. În prezenta cauză, Tribunalul nu a analizat dacă s-ar fi adoptat o măsură cu același conținut sau cu un alt conținut în cazul în care s-ar fi rectificat viciul privind necompetența. În lipsa acestei analize, Tribunalul nu ar fi putut anula măsura contestată.

⁽¹⁾ ECL:EU:T:2011:742

Cerere de decizie preliminară introdusă de Tribunalul Specializat Mureș (România) la data de 31 ianuarie 2019 — MF/BNP Paribas Personal Finance SA Paris Sucursala București, Secapital Sărl

(Cauza C-75/19)

(2019/C 164/18)

Limba de procedură: română

Instanța de trimitere

Tribunalul Specializat Mureș

Părțile din acțiunea principală

Reclamant: MF

Pârâte: BNP Paribas Personal Finance SA Paris Sucursala București, Secapital Sàrl

Întrebările preliminare

- 1) Se opun dispozițiile Directivei 93/13/CEE a Consiliului privind clauzele abuzive în contracte încheiate cu consumatorii ⁽¹⁾, respectiv considerentele 12, 21 și 23 din preambulul directivei și articolul 6 alineatul (1), articolul 7 alineatul (2) și articolul 8 din directivă, unei interpretări a instanțelor naționale conform căreia consumatorul nu poate invoca în cadrul unei contestații la executare, care potrivit dreptului intern reprezintă o acțiune specială ce poate fi exercitată în anumite termene și condiții restrictive, după începerea unei executări silită împotriva contestatorului, pe motiv că ar fi inadmisibilă pe această cale constatarea existenței unor clauze abuzive într-un contract de credit încheiat cu un profesionist, contract de credit care reprezintă potrivit legii titlu executoriu și în temeiul căruia s-a început executarea silită împotriva consumatorului, prin raportare la reglementările din legislația internă care prevăd o acțiune de drept comun, imprescriptibilă, prin care consumatorul poate cere ori-când constatarea existenței unor clauze abuzive și lipsirea lor de efecte, fără însă ca soluția în cadrul acestei proceduri să producă consecințe directe asupra procedurii de executare silită, existând riscul ca executarea silită să fie terminată înainte de obținerea unei soluții în cadrul procedurii de drept comun?

- 2) În caz afirmativ la prima întrebare, se opun aceleași dispoziții ale directivei unei prevederi din dreptul național care stabilește un termen de 15 zile de la comunicarea primelor acte de executare silită (printr-o dispoziție imperativă, de ordine publică, a cărei nerespectare atrage respingerea acțiunii ca tardiv formulate) pentru invocarea de către consumatorul contestator (debitor urmărit silit) a caracterului abuziv al unor clauze contractuale din cuprinsul contractului de credit încheiat cu un profesionist, în condițiile în care același regim îl au în dreptul intern și invocarea unor critici similare apreciate ca apărări pe fondul cauzei, respectiv având în vedere faptul că, potrivit jurisprudenței constante a Curții, există în sarcina instanței naționale o obligație de a examina din oficiu caracterul abuziv al unor clauze contractuale de îndată ce dispune de elementele de drept și de fapt necesare în acest sens?

⁽¹⁾ Directiva 93/13/CEE a Consiliului, din 5 aprilie 1993, privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii (JO 1993 L 95, p. 29, Ediție specială, 15/vol. 2, p. 273).

Cerere de decizie preliminară introdusă de Sąd Rejonowy Szczecin — Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie (Polonia) la 31 ianuarie 2019 — Profi Credit Polska S.A./QJ

(Cauza C-84/19)

(2019/C 164/19)

Limba de procedură: polona

Instanța de trimitere

Sąd Rejonowy Szczecin — Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie

Părțile din procedura principală

Reclamantă: Profi Credit Polska S.A.

Pârâtă: QJ